

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **F. J.**
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
Ledčická 649/15, 184 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
Pivovarské náměstí 1245, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. prosince 2020, č. j. KUKHK-33111/DS/2020-4 DV,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou včas u Krajského soudu v Hradci Králové dne 8. 2. 2021 domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje (dále též „správní orgán II. stupně“ nebo „žalovaný“) ze dne 4. 12. 2020, č. j. KUKHK-33111/DS/2020-4 DV, a souvisejícího rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 17. 8. 2020, č. j. MMHK/153834/2020/OP/Číž, kterým byl žalobce uznán vinným ze dvou přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000

Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a byla mu uložena pokuta ve výši 2 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce shrnul žalobní námitky proti rozhodnutí žalovaného do celkem 7 žalobních bodů, označených: Sankce; Úprava nejvyšší dovolené rychlosti; Měření v zatáčce; Měření automatizovaným prostředkem; Dokazování v nepřítomnosti; Návod k obsluze; Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu.
3. V podrobnostech se krajský soud vrátí k uvedeným žalobním bodům v další části tohoto rozsudku, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části IV. Posouzení věci krajským soudem.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření plně odkázal na napadené rozhodnutí. K námitce nezákonnosti výroku o sankci posléze sdělil, že dle jeho názoru je výše a druh uloženého trestu v souladu se zákonem a byl odůvodněn způsobem nepřipouštějícím pochybnosti o tom, že jeho výše odpovídá konkrétním okolnostem. Co do nejvyšší povolené rychlosti u přestupku uvedeného pod bodem I. žalovaný uvádí, že žalobce řídil vozidlo na ulici Vitouškova v Třeběchovicích pod Orebem a překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. Součástí správního spisu je mapa místa přestupku a fotografická dokumentace, ze které je zřejmé, že se jedná o místo v obci. Z podkladů je zřejmé, že rychlostní limit v místě je 50 km/h. U přestupku uvedeného pod bodem II. bylo měření rychlosti provedeno na dálnici D11, km 84, směr Praha, přičemž z mapy založené ve správním spise je zřejmé, že k měření došlo na rovném úseku. Správnost měření pak byla ověřena přiložením šablony. Žalovaný rovněž uvedl, že ze záznamu o přestupku je patrné, že měřicí zařízení pracovalo v režimu automatizovaný. Žádná osoba na měření aktivně neparticipovala. Po změření vozidla, které rychlost překročilo, podalo měřicí zařízení výstup z měření spolu s fotografií. Skutečnost, že je měřicí zařízení zabudováno v policejním vozidle, a že jej při započetí měření obsluha nastaví do režimu automatizovaného měření, není na překážku splnění definice automatizovaného technického prostředku ve smyslu § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Jediným dělicím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu měření rychlosti provádí obsluha rychloměru. Uvedené závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud např. v rozsudcích ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016–38, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 177/2017 – 49. K dokazování v nepřítomnosti žalovaný uvádí, že dne 3. 7. 2020 byla vypravena písemnost nazvaná Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí dne 17. 8. 2020. Této možnosti žalobce nevyužil. Písemností ze dne 17. 12. 2019 byl žalobce předvolán k ústnímu jednání na den 15. 1. 2020. Žalobce se však nedostavil. Během tohoto jednání bylo provedeno dokazování. Svazková šablona pro

měření zprava byla doplněna přímo v programu měřicího zařízení, je přímým výstupem ze softwaru měřicího zařízení. Žalovaný jako nedostatek shledal skutečnost, že správní orgán I. stupně náležitě v odůvodnění rozhodnutí nepopsal – nezhodnotil uvedený snímek. Toto bylo důvodem zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně viz rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 05. 2020. Další dokazování v této věci již nebylo třeba provádět, bylo provedeno již dne 15. 01. 2020. Důkaz Návodem k obsluze nebyl třeba, neboť přestupek byl náležitě zadokumentován a správnost měření byla ověřena výstupem z měřicího zařízení, včetně šablony pro vyhodnocení.

5. Žalobu navrhl zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
7. Z předloženého správního spisu je předně relevantní Oznámení o přestupku ze dne 12. 3. 2019 a ze dne 17. 4. 2019 a Ověřovací list č. 8012-OL-70234-18 a č. 004/19. Součástí správního spisu jsou rovněž osvědčení o úspěšném absolvování základního školení operátora laserového měřiče rychlosti, seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebachovice pod Orebem ze dne 3. 1. 2019, mapové podklady a fotodokumentace přestupků.
8. Přestupku specifikovaného ve výroku I. se měl žalobce dopustit tím, že dne 12. 3. 2019 v 9:21 na pozemní komunikaci v ulici Vitouškova v Třebachovicích pod Orebem v úseku měření povoleném Policií České republiky ve směru jízdy od křižovatky ulic Týništská a Vitouškova, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky BMW, registrační značky, přičemž překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/h, kdy byla žalobci naměřena rychlost 67 km/h. Po zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost nejméně o 14 km/h. Přestupek vymezený ve výroku II. měl žalobce dle napadeného rozhodnutí spáchat tím, že dne 17. 4. 2019 v 13:27 na dálnici D11, km 84, řídil osobní motorové vozidlo tovární značky Volkswagen Touareg 7P, registrační značky, přičemž mu byla z jedoucího služebního vozidla tovární značky Škoda Superb naměřena rychlost 158 km/h. Po odečtení možné odchylky měřicího zařízení překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost, která je na dálnici mimo obec stanovena na 130 km/h, o 23 km/h.
9. Na základě uvedeného skutkového stavu, kdy oba přestupky byly projednány ve společném řízení, bylo po proběhlém správním řízení, v jehož rámci bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaným zrušeno, vydáno rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové ze dne 17. 8. 2020, č. j. MMHK/153834/2020/OP/Číř. Proti tomuto rozhodnutí podané odvolání žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl.
10. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 7 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou. Zároveň předepisuje, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na

žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.

11. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV.1. Sankce

12. V první z žalobních námitek žalobce uvedl, že považuje výrok o sankci za nezákonný. Tím, že správní orgán zvažoval typovou závažnost přestupku (mohl ohrozit zdraví, život, majetek), došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání, jelikož u každého přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu může dojít k ohrožení života, zdraví a majetku třetích osob. Porušení zmíněné zásady se správní orgán dopustil i tím, že byť je správní orgán povinen hodnotit význam zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem ohrožen nebo porušen, nesmí hodnotit takový zákonem chráněný zájem, který je dán v míře nezbytné k naplnění skutkové podstaty přestupku. Dále správní orgán přihlédl ke spáchání přestupku „konáním“ a „na místě veřejnosti přístupném“, čímž také porušil zásadu dvojího přičítání, jelikož jinak daný přestupek spáchat nelze. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 2 As 23/2019-34, dle kterého: *„Z hlediska způsobu spáchání a místa, kde se tak stalo, tak byly vzaty v úvahu skutečnosti, jež jsou pojmovými znaky skutkové podstaty přestupku, neboť jinak než konáním a na místě veřejně přístupném se dopustit tohoto přestupku nelze. Došlo tedy k dvojímu přičítání stejné okolnosti, jednou pro účely zjištění formálních znaků skutkové podstaty, jednou pro účely stanovení druhu a výměry sankce. Takový postup je vyloučen.“* Žalobce se rovněž domnívá, že výrok o sankci je nepřezkoumatelný, jelikož z formulace správního orgánu není zřejmé, zda byla ta která okolnost vzata ve prospěch nebo v neprospěch žalobce. Odkázal mimo jiné na větu *„Správní orgán přihlédl k druhu a míře zavinění, tedy že přestupky obviněný spáchal sám bez cizího zavinění ve výše uvedené formě.“*, ze které dle jeho názoru není zřejmé, zda správní orgán tímto míní, že formu zavinění hodnotil ve prospěch žalobce, neboť přestupky byly spáchány ve formě nedbalosti nevědomé, nebo že tuto hodnotil v neprospěch žalobce, neboť „přestupek spáchal sám bez cizího zavinění“.
13. K této žalobní námitce krajský soud předně odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, dle kterého: *„Není však dvojím přičítáním, pokud při úvaze o konkrétní výši sankce uvnitř zákonného rozpětí správní orgán bere v úvahu míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti (větší překročení v rámci dané skutkové podstaty zásadně povede k citelnější sankci, samozřejmě uvnitř zákonného rozpětí pokuty) i další okolnosti (konkrétní místo, kde se tak stalo, a např. míru jeho přehlednosti, hustotu provozu, viditelnost a jiné povětrnostní či obdobné poměry aj., tedy vše, co může mít*

význam zejména pro posouzení možného ohrožení jiných osob rychlou jízdou) a případně i specifické individuální vlastnosti osoby, již je sankce ukládána. Například je-li součástí skutkové podstaty, že přestupek musí být spáchán v obci, bývá zcela namístě pro účely stanovení sankce uvnitř zákonného rozpětí rozlišit, v jaké části obce se tak stalo. Právě takto, tedy důkladně individualizovaným posouzením správního deliktu, je při úvaze o výši sankce třeba postupovat (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2020, čj. 2 As 357/2018-60).“

14. Z rozhodnutí správního orgánu je zřejmé, že tento v části dotýkající se sankce zmiňuje typovou závažnost přestupku, aktivní jednání nebo spáchání přestupku na místě veřejnosti přístupném, nicméně je rovněž patrné, že tyto nejsou zvažovány jako okolnosti polehčující či přitěžující. Jedinou přitěžující okolností bylo shledáno opakované spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Naopak polehčující okolnost shledána nebyla, přičemž ani žalobce žádnou takovou okolnost netvrdil. Nedošlo proto k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Námitka stěžovatele se omezuje pouze na výtku směřující proti některým úvahám prvostupňového správního orgánu, jež v podstatě odpovídaly popisu skutkové podstaty přestupku. Ty však nebyly do rozhodnutí žalovaného o sankci promítnuty. Tím se projednávaná věc liší od žalobcem namítaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Krajský soud se proto s tímto žalobním bodem neztotožnil.

IV.2. Úprava nejvyšší dovolené rychlosti

15. Druhým žalobním bodem žalobce brojil proti zjištění správního orgánu, že v případě přestupku vymezeného výrokem I. rozhodnutí bylo vzato za zjištěné, že v místě je dovoleno jet rychlostí nejvýše 50 km/h. Dle žalobce je však v místě na základě dopravní značky B20a povoleno jet rychlostí 70 km/h. Ve správním řízení žalobce navrhl ohledání místa. Tomuto návrhu nebylo vyhověno, přičemž dle žalobce žalovaný nevypořádal jeho námitku tak, aby dále nepřetržovaly pochybnosti o skutkovém stavu. Zároveň je přesvědčen, že jeho návrh na provedení důkazního prostředku byl nezákonně odmítnut. Oznámení o přestupku, kterým bylo argumentováno, není dle žalobce důkazem. Odkaz na souhlas Policie České republiky s měřením je rovněž irrelevantní, jelikož dle žalovaného v něm bývají uvedeny údaje o omezení rychlosti, v daném případě jde však o zvýšení rychlostního limitu. Nadto není předmětem tohoto souhlasu přezkum nejvyšší rychlosti. Dle žalobce nelze odhlédnout od skutečnosti, že dle obrazové dokumentace se v okolí nenacházejí chodníky, chodci ani zástavba. Jde tedy o místo nacházející se formálně na území obce, avšak limit rychlosti pro obec se jeví jako neúčelný. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 2 As 74/2018 – 38: „Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou stěžovatele ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu správními orgány. Stěžovatel měl za to, že nebylo dostatečně prokázáno, že v místě měření byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 50 km/h. Uvedl, že na měřeném úseku se nacházelo dopravní značení B20a, které dovolovalo jet rychlostí 60 km/h. Krajský soud, obdobně jako žalovaný, k této námitce konstatoval, že uvedená okolnost byla dostatečně prokázána zejména oznámením přestupku, podpořena výsledkem policisty jako svědka. Nejvyšší správní soud se však s uvedeným názorem neztotožňuje z následujících důvodů. V první řadě je nutné přisvědčit stěžovateli, že pokud by bylo zjištění skutkového stavu založeno pouze na oznámení přestupku, s ohledem na jeho povahu by tento podklad sám o sobě nepostačoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, či ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 – 70). Stěžejní však v dané věci byl výslech policisty jako svědka. V této kombinaci

by pak dle judikatury Nejvyššího správního soudu podklady ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností dostačovaly. Z výpovědi policisty však vyplynulo k dopravnímu značení pouze to, že s kolegu zkontrolovali dopravní značení týkající se začátku a konce obce. Při výpovědi nebyl tázán na případné jiné dopravní značky v obci a z výpovědi k uvedenému nic relevantního nevyplynulo. Přitom je nutno upozornit, že podle § 18 odst. 7 zákona o silničním provozu je možno místní úpravou zvýšit nejvyšší dovolenou rychlost v obci (obecně 50 km/h; viz § 18 odst. 4 zmíněného zákona) o maximálně 30 km/h, a není tedy možné konstatovat, že pokud zkontrolovali policisté značení začátku a konce obce, stěžovatelem tvrzená značka v obci umístěna bez pochyb nebyla. Nejvyšší správní soud se dále neztotožňuje s názorem krajského soudu, že by byly stěžovatelem v odvolání navržené důkazy k prokázání skutkového stavu nadbytečné. Zjištění existence značky v obci na základě místního šetření by samo o sobě značilo pouze aktuální situaci v místě, již to by však mohlo vést k vyvolání pochyb ohledně zjištěného skutkového stavu. A ve spojení s dotazem na příslušný silniční úřad, zda v rozhodnou dobu bylo na daném místě stěžovatelem zmiňované dopravní značení umístěno, by mohlo poskytnout relevantní podklad pro zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Ačkoliv stěžovatel tvrdil existenci dopravního značení B20a až v odvolacím správním řízení, jednalo se o relevantní tvrzení, a proto je měl vzít žalovaný v potaz. Pokud by bylo pravdivé, mohlo by zásadním způsobem změnit náhled na právní kvalifikaci stěžovatelova jednání, jež se – zjednodušeně řečeno – odvíjí od toho, jak moc (o kolik km/h) měl stěžovatel v místě platný rychlostní limit překročit. Správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci bez důvodných pochybností a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Této povinnosti však žalovaný v uvedeném rozsahu nedostál a zatížil své rozhodnutí vadou, která mohla ovlivnit jeho zákonnost. Krajský soud postup žalovaného nesprávně aproboval. Kasační stížnost je tak s ohledem na § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. důvodná.“

16. Krajský soud v návaznosti na uvedený žalobní bod konstatuje, že součástí správního spisu je Seznam míst určených k měření rychlosti Městskou policií Třebechovice pod Orebem ze dne 3. 1. 2019. Z tohoto rozhodnutí je zřejmé, v jakých místech (nejen) v obci Třebechovice pod Orebem může být měření rychlosti Městskou policií provedeno. Odchytky od obecně platné nejvyšší dovolené rychlosti v obci jsou zde vyznačeny. To však není případ ulice Vitouškova, ve které mělo v projednávané věci k přestupku dojít. Krajský soud má proto za postavené najisto, že v daném úseku nedošlo k odchýlení od obecně platného pravidla, tedy že nejvyšší dovolená rychlost v měřeném úseku byla 50 km/h. Podpůrně pak považuje za vhodné poukázat i na další dokumenty založené ve správním spisu, a to na Oznámení o podezření, že byl spáchán přestupek ze dne 13. 3. 2019 a fotografie z měřicího zařízení (s přednastavenou nejvyšší povolenou rychlostí 50 km/h). V souladu se závěrem správních orgánů je i printscreen ze streetview pořízený z mapových podkladů ze dne 15. 9. 2019 (založený ve správním spise na č. l. 25), kdy je bez překážek od místa měření vidět k nejbližší křižovatce, přičemž po stranách silnice není žádná dopravní značka, která by se v návaznosti na pravidla silničního provozu na místě musela nacházet, aby bylo možné označit tvrzení žalobce za pravdivé. Judikaturu odkazovanou žalobcem nepovažuje krajský soud za přílehu, neboť v projednávané věci je závěr o nejvyšší povolené rychlosti stanovené na 50 km/h založen nejen na oznámení o přestupku, ale i na dalších podkladech, zejména pak na Sdělení Policie České republiky o seznamu míst určených k měření rychlosti. S touto žalobní námitkou se proto krajský soud neztotožnil.

IV.3. Měření v zatáčce

17. Žalobce dále namítl, že v případě přestupku vymezeného pod výrokem II. bylo měřeno v zatačce. Ve správním spise je založeno vyjádření výrobce rychloměru, kdy v jiném případě bylo výrobcem uznáno, že v případě měření v zatačce se bude výsledná rychlost lišit od rychlosti zobrazené rychloměrem o více, než je povolená zákonná odchylka.
18. Po seznámení se s obsahem správního spisu krajský soud konstatuje, že tento žalobní bod neshledal důvodným. Je pravdou, že souřadnicemi označený bod se nachází na nájezdu na dálnici, tedy v místě, které lze označit jako zatačku. Nicméně krajský soud připomíná, že bod určený souřadnicemi je pouze přibližný a může s sebou nést jistou odchylku. Pominout nelze ani fotografii z měřícího zařízení, ze které je zjevné, že měřený automobil se pohybuje po levé straně vozovky, zatímco policejní vozidlo jede v pruhu pravém. Lze tak uzavřít, že vozidla jela po hlavní části vozovky, která dle mapových podkladů zatačkou neprochází.

IV.4. Měření automatizovaným prostředkem

19. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce namítl, že ač bylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem, nebyla uveřejněna informace o jeho zřízení, proto jde o důkaz nezákonně pořízený, neboť dle § 62 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), je policie povinna o umístění technického prostředku informovat veřejnost. Tvzení žalovaného, že se nejednalo o automatizovaný technický prostředek, je v rozporu se správním spisem, jelikož ze záznamu o prostředku se podává, že režim měření byl automatizovaný. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37, dle kterého: *„Jediným dělícím kritériem je režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“*
20. Ani s touto žalobní námitkou se krajský soud neztotožnil. Ustanovení § 62 odst. 2 zákona o policii stanovuje, že: *„Jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stále automatické technické systémy, policie informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejní.“* Krajský soud nespornuje, že k měření došlo automatizovaným technickým prostředkem, nicméně co do povinnosti zveřejnění informace o měření je dle jeho názoru stěžejní zákonná formulace, že jde o stále automatizované technické systémy, přičemž je nepochybné, že měřící zařízení umístěné ve vozidle podmínku stálosti (stacionarity) nenaplnuje. Proto ani není legitimní požadovat zveřejnění informace o takovém měření.

IV.5. Dokazování v nepřítomnosti

21. Dále se žalobce domnívá, že bylo porušeno jeho právo na osobní účast při dokazování. Žalobce byl správním orgánem vyzván, aby se dne 17. 8. 2020 dostavil k seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Tohoto žalobce nevyužil, jelikož se s nimi seznámil již dříve. Nicméně správní orgán toho dne prováděl stěžejní dokazování, kterým vyvracel argumentaci žalobce k nesprávnosti měření. Bylo prováděno i dokazování pomocí Pomůcky pro vyhodnocení měření, přičemž to bylo prováděno v návaznosti na argumentaci žalobce z předcházejícího odvolání. Za těchto okolností došlo ke zcela zásadnímu zásahu do práva žalobce na obhajobu a práva na osobní účast při dokazování. Dle žalobce bylo provedeno dokazování, které nebylo jednoduché, což je zřejmé

z technického popisu vyhodnocení dokazování. Nadto nebylo vyhodnoceno správně, jelikož např. závěr, že na snímku nebyly reflexní prvky, není pravdivý, když na něm jsou svodidla. Proto bylo dle žalobce zásadní procesní vadou, pokud správní orgán neumožnil žalobci účast při dokazování. Bylo povinností správního orgánu žalobce vyrozumět nikoliv o právu seznámit se se spisem, ale o tom, že bude provedeno dokazování a že má žalobce právo se jej zúčastnit.

22. K této žalobní námitce krajský soud konstatuje, že dne 17. 8. 2020 nebylo dokazování ze strany správního orgánu prováděno. K dokazování správní orgán přistoupil při ústních jednáních dne 12. 6. 2019 a 15. 1. 2020. O jejich konání byl žalobce, resp. zástupce žalobce řádně obeslán. Dne 17. 8. 2020, jak je patrné z protokolu o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, byly pouze konstatovány dříve zjištěné skutečnosti. Nedošlo tak k pochybení, jestliže správní orgán zástupce žalobce informoval pouze o tom, že proběhne seznámení s podklady pro rozhodnutí.

IV.6. Návod k obsluze

23. Žalobce rovněž namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro konstatování správních orgánů, že měření bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze, aniž tento provedly jako důkaz. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016 - 31: „Pokud však tento *„Návod k obsluze měřícího zařízení“ nebyl jako důkaz vůbec proveden (srov. str. 9 odst. 2 napadeného rozhodnutí), nemohly správní orgány konstatovat, že tento návod byl dodržen.*“ a na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012 – 26: *„Jestliže správní orgán zákonnost použití laserového měřiče rychlosti motorového vozidla odůvodní tím, že měření bylo prováděno v souladu s návodem na obsluhu, přičemž součástí spisu není tento návod, pak soud zruší správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav nemá oporu ve spise.“* V posuzované věci je pak vliv na zákonnost rozhodnutí o to větší, že žalobce navrhoval Návodem k obsluze prokazovat svá tvrzení. Zároveň správní orgán konstatoval určité skutečnosti, u nichž by při provedení Návodu k obsluze byla prokázána jejich nepravdivost, kdy bylo uvedeno, že nejsou viditelné žádné reflexní prvky, nicméně Návod k obsluze považuje za reflexní prvek rovněž svodidla, která na snímku jsou viditelná.
24. Krajský soud se s touto žalobní námitkou nemohl ztotožnit, přičemž konstatuje, že žalovaný není povinen akceptovat každý důkazní návrh žalobce. V takovém případě je však povinen svůj postup odůvodnit. Tomuto závěru žalovaný vyhověl, když na stranách 8-10 napadeného rozhodnutí velmi podrobně odůvodnil, z jakých důvodů došel k závěru, že je dostatečně prokázáno správné hodnocení snímku.
25. Z obsahu správního spisu, jakož i z napadeného rozhodnutí, je patrné, že bylo provedeno, dokazování prostřednictvím Pomůcky pro vyhodnocení měření, založeny jsou i ověřovací listy měřících zařízení. Připomenout je třeba i skutečnost, že Návod k obsluze je především manuálem, který slouží k usnadnění zacházení s měřícím zařízením. Základním nástrojem pro zjištění správnosti měření je záznam o přestupku, kdy k měření dojde pouze v případě řádně provedeného měření. Z přiložených záznamů však není existence jakékoliv chybové hlášky patrna. K tomu krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2020, č. j. 1 As 485/2019-36, ve kterém k radaru RAMER 10 C konstatoval: *„(...) pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy*

vůbec by nedošlo k jeho zobrazení na displeji měřicího zařízení, ani k jeho uložení. Pokud je tedy vytvořen radarem záznam, tak měřící jednotka vyhodnotila proces měření jako správný (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015 - 51). Správný spis v nyní posuzované věci obsahuje fotografický snímek s vyznačením rychlosti; je tedy zřejmé, že interní testy a verifikace měření proběhla úspěšně a snímek je hodnověrný. Ostatně i žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že měřící přístroj pracuje zcela automaticky a při výskytu chyby dojde k automatické anulaci výsledku měření nebo přímo k vypnutí přístroje. K tomu ovšem v nyní posuzovaném případě nedošlo.“ a na rozsudek ze dne 3. 3. 2016, sp. zn. 7 As 276/2015, kdy Nejvyšší správní soud na základě provedení uživatelského manuálu jako důkazu cituje relevantní pasáž ze strany 53: „Funkčnost systému TruCAM je zajišťována pomocí různých algoritmů, které zajišťují, aby nebylo možné zobrazit špatnou hodnotu naměřené rychlosti. Kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanismus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCAMem atd.), objeví se chybové hlášení”.

IV.7. Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů na celosvětovou komunikační síť internet Nejvyšším správním soudem prostřednictvím webu Nejvyššího správního soudu a nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí krajského soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu a dále se zveřejněním neanonymizovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci na webu Nejvyššího správního soudu

26. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
27. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

V. Závěr a náklady řízení

28. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
29. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. června 2021

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně